

zahvalnost & radost 4/2018

Sadržaj	Strana
Prva Ivanova poslanica: 3. dio: Božanski život očitovan u vjernicima (2,28-3,23)	1
Je li Bog neke ljude predodredio za propast?	7
Petar hoda po vodi	11
Grijeih i milost	13
Biblijske slike i simboli: žena - žensko; muškarac - muško	16

Dragi čitatelji,

Božja milost je izvela grešnika s najniže točke beznadnosti i postavila ga na najvišu točku božanske slave. Da, istina je i nije san ni umišljenost to da, ako smo Božja djeca, već sada znamo da nam je u vječnosti mjesto u slavi, zajedno s vječnim Sinom Božjim i našim Spasiteljem, Isusom Kristom. Bog se pobrinuo za to da nas putem svoje Riječi višestruko uvjeri u to. U pogledu našeg vječnog položaja pred Bogom nema dvojbe. No neprijatelj je djelatan i uvijek se pobrine za to da se u srca Božje djece putem lažnih učitelja i lažnih nauka (doktrina) posije sjeme sumnje. Jedan od takvih lažnih nauka je nauk o predestinaciji (predodređenosti) nekih ljudi za spasenje, a drugih za propast. No Bog se nije pobrinuo samo za to da putem Njegove riječi dobijemo vječnu sigurnost u pogledu svojeg položaja pred Njim, nego da putem iste Riječi već sada, na zemlji, bolje spoznamo sve ono što je Njemu važno te da tako bolje upoznamo Njega samoga. On, primjerice, želi da bolje spoznamo što je grijeh u Njegovim očima, ali i što je Njegova milost, koja nas je izbavila od grijeha. Zatim, On želi da spoznamo kako se božanski život očituje u onima koji ga posjeduju, kako bismo ih mogli prepoznati i razlikovati od onih koji tvrde da taj život imaju ali se kod njih ne vide njegove značajke. Nadalje, On želi da spoznamo Gospodina Isusa kao onoga koji ne dolazi samo u sve naše okolnosti, nego i kao onoga koji nam daje snagu da živimo iznad njih. O tim temama možete čitati u člancima u ovome broju, posljednjem u ovoj godini. Želim vam obilan Božji blagoslov!

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš urednik*

Prva Ivanova poslanica

Božanski život očitovan u vjericima

(1. Ivanova 2,28-3,23)

Nakon što nam je predočio različite razine uzrasta u kršćanskom životu, apostol nam, nastavljajući i dalje govoriti o životu kao glavnoj temi, predočuje vječan život onako kako se on očituje na djelu kod vjerenika. Apostol nam je već predočio praktičnu pravednost i ljubav kao značajke naravi vječnoga života. Te osobine bile su savršeno izražene u Kristu te bi sada trebale obilježavati i život vjernika. Štoviše, ako je očitovanje tih vrlina praktičan dokaz posjedovanja života, odsutnost tih vrlina razotkrit će svaku lažnu umišljenost o životu.

U ovom dijelu poslanice apostol nam najprije predočuje Kristovo pojavljivanje, kao ono što bi trebalo upravljati našim praktičnim životom (2,28-3,3). Zatim nam predočuje značajke novoga života po kojima se Božja djeca razlikuju od djece đavlove, naime, pravednost i ljubav (3,4-16)

Naposljetku on te istine primjenjuje na praktičan život vjernika (3,17-23).

a) Praktičan život u odnosu na Kristovo pojavljivanje (2,28 – 3,3)

U prethodnom dijelu poslanice apostol je gledao unatrag, na ono što smo čuli „od početka“. Ovaj novi dio započinje gledanjem prema naprijed, na Gospodinov dolazak.

(Rd. 28). Ovaj redak je poveznica između prethodnog dijela i onoga što slijedi. On sažima prethodni dio pozivajući čitavu Božji obitelj ovim riječima: „A sada, djeco, ostanite u njemu.“ Jedina sigurna zaštita protiv svijeta i protukršćanskih učitelja o kojima je govorio jest ostati u istini kakva je bila savršeno očitovana u Kristu „od početka“. No to apostola vodi do toga da ukaže i na Kristov dolazak, jer jednako je važno ostati u Njemu i zato da bi naše ponašanje bilo u skladu s Njegovim pojavljivanjem. Stoga je istaknut Kristov dolazak, kako bi on određivao i provjeravao naš praktičan život.

Apostol želi da hod vjernikâ bude takva karaktera da u njima ne bude ništa zbog čega bi se trebali postidjeti za Kristova dolaska, kada se, na posljetku, bude očitovalo „kakve su vrste“ naše riječi, naši putovi, naša djela, te se objelodane tajne pobude srca (1 Kor 3,13; 4,5; 2 Iv 8). No, nažalost, kako mnogo toga ima u našim riječima, našim putovima i našem hodu što čak nastojimo opravdati ili ispričati, ali što bismo smjesta osudili ako bismo to prosuđivali u svjetlu Kristova pojavljivanja i slave.

U redcima koji slijede (2,29-3,3) apostol nam predočuje naše povlastice i ono što je Bog milostivo providio kako bismo mogli hoditi na način koji odgo-

vara Kristu te da se ne bismo postidje-
li za Njegova dolaska.

(Rd. 29). Kao prvo, apostol pokazu-
je da je ispravno kršćansko ponašanje
u uvijek ishod nove naravi koju su vjer-
nici primili novim rođenjem. To je ista
narav koja je bila u Kristu i koja donosi
iste plodove pravednosti te tako pruža
dokaz da je vjernik rođen od Boga.

(1. Ivanova 3,1). Kao drugo, apo-
stol nas podsjeća da smo pozvani u
odnos s Bogom kao njegova djeca te
da smo, kao takvi, predmet Očeve lju-
bavi. Općenito je poznato da u sva-
kom odnosu postoji osobita naklonost
i da upravo ta naklonost, svojstvena
za određeni odnos, daje ljepotu i ka-
rakter tome odnosu. Pozvani smo pro-
motriti tu ljubav koja je bila savršeno
izražena u Kristu na Zemlji i darovana
je vjerniku. Kada je Krist bio ovdje, bio
je predmet Očeve ljubavi i mržnje svi-
jeta. On je otišao, ali ostavio je ovdje
one koje je postavio u isti položaj kao
što je bio i njegov, pred Ocem i pred
svijetom. U svojoj molitvi Gospodin je
mogao reći: „Ti si ... ljubio njih kao što
si ljubio mene“ (Iv 17,23). I opet: „Ako
vas svijet mrzi, znajte da je mene mr-
zio prije negoli vas“ (Iv 15,18). Kako je
dobro, dakle, u potpunosti spoznati
da smo ljubljeni od Oca kao što je bio
ljubljen Krist te da je naša povlastica
dijeliti s Kristom njegovu odbačenost
od svijeta.

(Rd. 2). Treća velika istina je blaže-
na nada vezana uz odnos u koji smo
postavljeni. Krist će se pojaviti i, kada
se on pojavi, „bit ćemo poput njega, jer
ćemo ga vidjeti kao što on jest.“ Na Ze-
mlji je Krist bio čovjek bola i upoznat
s patnjama; njegovo lice je bilo izobli-
čeno više negoli ikojem čovjeku i nje-
govo obličje više negoli u sinova ljud-
skih. U pogledu nas još se nije očito-

valo što ćemo biti, jer nosimo obilježja
starenja, briga i žalosti, ali očekujemo
njegovo pojavljivanje. Apostoli su na
trenutak vidjeli njegovu slavu na gori
preobraženja, a mi ga vjerom vidimo
„kao što on jest“, ovjenčanog slavom i
čašću te „znamo“ da ćemo biti poput
njega, i to ne kao što je on bio, nego
„kao što on jest“.

Povrh toga, kada budemo poput njega,
vidjet ćemo ga licem u lice. Dok smo
još u ovim uniženim tijelima, bilo bi
nam nepodnošljivo vidjeti ga kao što
jest. Sâm apostol Ivan je pao do nje-
govih nogu kao mrtav kada je na oto-
ku Patmosu vidio Gospodina u nje-
govj slavi. Kada pak napokon budemo
poput njega,

Kakva radost bit će to,

Gledat' lice Njegovo;

Njega koji nas je ljubio

I kroz mračnu noć nas k sebi doveo.

(Rd. 3). Ako, dakle, hodimo u prave-
dnosti, sukladno značajkama nove na-
ravi, ako kao djeca hodimo u svjesno-
sti Očeve ljubavi, ako se držimo odvo-
jenima od svijeta koji nije upoznao
Krista, ako hodimo radujući se u nadi
da ćemo kada se Krist pojavi biti po-
put njega, onda se zasigurno nećemo
postidjeti pred Njim za njegova dola-
ska, jer svatko to ima tu nadu u njemu,
čisti se kao što je on čist.

Naša nada je u Kristu, jer samo nje-
govom ćemo snagom na poslijetku po-
stati „poput njega“, kao što i čitamo:
„Koji će, prema djelotvornosti kojom
sebi može i sve podložiti, preobraziti
ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga
svome slavnome tijelu“ (Fil 3,21). Bez
Njegova izvršenog djela u prošlosti ne
bi moglo biti uređeno svako pitanje
između naše duše i Boga; bez Njegove
djelatnosti na nebesima u sadašnjo-

sti ne bismo mogli biti održavani dan za danom; bez Njega ne bi mogla biti izvršena ni posljednja velika promjena – naše proslavljanje; kada pak budemo u slavi, trebat ćemo ga svu vječnost. Naš blagoslov, naša radost, naše sve, zauvijek su vezani uz Krista.

Nadalje, iščekujući tu posljednju veliku promjenu, onaj tko ima tu nadu u Kristu u moralnom će smislu postati poput Njega. Ta nada će imati preobražavajući učinak. Još nismo čisti kao što je On čist, ali blagoslovljen učinak te nade bit će to da nas očuva od zla te da nas čisti sukladno savršenom mjerilu čistoće predloženom u Njemu.

b) Značajke novoga života po kojima se Božja djeca razlikuju od djece đavlove (3,4-16)

Ovaj dio poslanice jasno pokazuje da se novi život koji posjeduju Božja djeca, nasuprot bezakonju i mržnji, što obilježava djecu đavlovu, očituje u hodaњу (življenju) obilježenom pravednošću i ljubavlju. U redcima 4-9 apostol govori o pravednosti nasuprot bezakonju; u redcima 10-23 govori o ljubavi nasuprot mržnji.

(Rd. 4). Apostol najprije suprotstavlja bezakonje stare naravi i pravednost nove naravi koju imaju vjernici rođeni od Boga. On ustvrđuje: „Tko god čini grijeh, čini i bezakonje, jer grijeh je bezakonje“ (JND). Grijeh nije samo kršenje poznatog zakona, kao što to pogrešno prevodi Autorizirana verzija (ondašnji naziv za KJV prijevod, op. prev.). Načelo grijeha je bezakonje, ili vršenje vlastite volje, neovisno o bilo kojem zakonu. „Grijeh je postupanje bez kočnica zakona ili ograničenja postavljenih autoritetom ne-

kog drugog – postupanje po svojoj vlastitoj volji“ (J. N. D.).

(Rd. 5). Nakon što je definirao grijeh, apostol se odmah okreće Kristu kako bi nam predložio Onoga u kome „nema grijeha“. Kada je postao tijelom, u potpunosti je bio podložan Očevoj volji. Dolazeći na svijet mogao je reći: „Evo, dolazim, Bože, činiti volju tvoju“ (Heb 10,9). Prolazeći svijetom mogao je reći: „Ne tražim svoju volju, nego volju Oca koji me je poslao“ (Ivan 5,30). Odlazeći iz svijeta mogao je reći: „Ne moja volja, nego tvoja neka bude“ (Luka 22,42). Znamo i to da su po Božjoj volji vjernici posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek (Heb 10,10). Stoga apostol može reći: „On se pojavio da odnese naše grijeh.“ U Njemu, dakle, nije bilo grijeha, ili načela bezakonja.

(Rd. 6). Kada imamo udjela u toj naravi, i ako ostanemo u Njemu, neće moći grijehiti. Ostati u Kristu znači vidjeti ga vjerom, poznavati ga iz iskustva i hoditi pod Njegovim utjecajem. Onaj tko grijehi nije ga vidio niti ga upoznao. Apostol tako suprotstavlja te dvije naravi: suština stare naravi je bezakonje, a nova narav ne može grijehiti. Te dvije naravi nalaze se u vjerniku jedna uz drugu; zato apostol u jednome odjeljku veli: „Ako kažemo da nemamo grijeha, sami sebe varamo“ (1 Iv1,8), a ovdje: „Tko god grijehi, nije njega vidio niti ga upoznao.“

(Rd. 7). Zatim smo upozoreni protiv svakog zavoda. Posjedovanje nove naravi ne dokazuje se onime što ljudi ispovijedaju, nego načinom na koji postupaju. „Onaj koji čini pravdu, pravedan je, kao što je on pravedan.“ Ako imamo udjela u Njegovu životu to će se pokazati po hodu obilježenom pravdom, kao što je On pravedan.

(Rd. 8). Suprotno onome tko čini pravdu i rođen je od Boga, „onaj tko čini grijeh, od đavla je.“ Vjernik zbog nemarnosti može, nažalost, pasti u grijeh; ali onaj tko živi u grijehu jasno pokazuje da ima istu narav kao i đavao, koji griješi od početka svoga postojanja. Sin Božji se pojavio da razori djela đavlova, kako bi vjernici, koji imaju novu narav, mogli doći pod vlast Krista te, ostajući u Njemu, djelovati u pravdi, kao što je i On pravedan.

(Rd. 9). Suprotno onome tko pokazuje da je od đavla zato što čini grijeh, onaj tko je rođen od Boga ne čini grijeh. U njemu je novo sjeme – božanski život – i taj život koji on ima kao rođen od Boga, ne može griješiti. Istinito je da je tijelo u vjerniku; ali nova narav je bezgrešna narav i vjernik je prikazan kao poistovjećen s tom novom naravljju.

(Rd.10.11). S desetim retkom apostol prelazi na govor o ljubavi. Pokazao je da se Božja djeca od djece đavlove razlikuju po „pravdi“ nasuprot „bezakonju“. Sada pokazuje da je „ljubav“ nasuprot „mržnji“ druga glavna značajka nove naravi. Od početka Kristova očitovanja u svijetu čuli smo da trebamo ljubiti jedan drugoga. I kao što je apostol već usmjerio naše misli prema Kristu kao Onome u kome je pravda bila savršeno izražena (rd. 5-7), tako nas sada podsjeća na poruku koju smo čuli o Kristu, jer u Njemu vidimo savršeno predočenu božansku ljubav.

Kristov život iskazan u vjerniku vodit će nas ne samo k izbjegavanju grijeha, nego i k očitovanju novog života tako da ljubimo jedan drugoga. Istinito je rečeno: „Čisto ljupka narav može se naći kod pasa i drugih životinja, jer to je životinjska narav; ali bratska ljubav je potaknuta božanskom pobu-

dom. Ljubim ih jer su Božji. Imam zajedništvo s njima u onome što je božansko. Čovjek ne mora biti nimalo ljubak po naravi pa ipak može ljubiti braću svim svojim srcem; drugi pak može biti vrlo ljubak, a da uopće nema ljubavi za njih“ (J.N.D.).

(Rd. 12). U Kajinu su predočena dva zla načela. Imajući udio u naravi onoga zloga, mrzio je svoga brata; a korišten njegove mržnje bilo je bezakonje koje je obilježavalo njegov vlastit život, nasuprot pravdi koja je obilježavala djela njegova brata.

(Rd. 13). Svijest o tome da su Abelova djela bila dobra a njegova vlastita zla, raspirila je ljubomornu mržnju u Kajinovu srcu. Ne trebamo se, stoga, čuditi ako svijet iz istog razloga mrzi vjernike.

(Rd. 14). Svijet, kojemu je Sotona knez, obilježen je bezakonjem i mržnjom te se nalazi u stanju moralne smrti. Ali „mi“, to jest vjernici, „znamo da smo prešli iz smrti u život, zato što ljubimo braću.“ Ljubav je praktičan dokaz božanskoga života. Susretnemo neko Božje dijete koje nam je dosad bilo potpun tuđinac, koje je po društvenom položaju možda daleko ispod nas, ili pak iz najnižih slojeva društva, ili je možda iz druge zemlje i govori drugim jezikom, no naša uzajamna ljubav se odmah očituje i osjećamo povezanost bližu negoli s našim rođacima po tijelu. Razlog je jednostavan: imamo isti život – vječan život – s istim zajedničkim središtem – Kristom; imamo iste zajedničke osjećaje prema Kristu i iste čežnje za Kristom.

(Rd. 15.16). Apostol nam zatim pokazuje krajnje posljedice mržnje, nasuprot najvećem izražaju ljubavi. Mržnja će, ako je se ne suzbije, dovesti do

ubojstva. Onaj tko mrzi u duhu ubojica je, a nijedan ubojica nema u sebi vječan život.

Nasuprot tome, u Kristu vidimo savršen izražaj ljubavi u tome što ga je Njegova ljubav vodila da položi svoj život za nas. Imajući njegov savršen primjer, trebali bismo biti spremni, u snazi novoga života koji je obilježen ljubavlju, polagati svoje živote za braću. To ne znači nužno stvarnu smrt, nego gubitak života ovdje dolje radi Krista (Mt 16,25).

Tako nas se u ovom odjeljku podsjeća da je pali čovjek pod vlašću smrti, obilježen bezakonjem, mržnjom i nasiljem. Čovjek bezakonik uvijek je sebičan, želi samo zadovoljiti samoga sebe vršeći vlastitu volju, bez ikakvih ograničenja. To neminovno vodi do mržnje prema svakome tko se usprotivi njegovoj volji; a mržnja vodi do nasilnih djela te se u krajnjem obliku izražava ubojstvom.

To su zla načela koja su prvi put bila objelodanjena kod Kajina i od tada stalno obilježavaju povijest ovoga svijeta. Na samom početku čovječanstva ljudi su odbacili Boga kao središte svojih misli; postali su usredotočeni na same sebe. Kada su napustili Boga nije više bilo veze koja bi ih držala zajedno pa je ishod bio to da su se raspršili. Narodi na koje su se podijelili postali su usredotočeni sami na sebe; svaki od njih nastojao je vršiti svoju volju, a posljedica je bila to da su mrzili sve koji su im se usprotivili. Tako se među narodima stvorila ljubomora i mržnja koja je dovela do nasilja i rata.

Sva bijeda svijeta može se, dakle, povezati s ozbiljnom činjenicom da je čovjek postao središte samome sebi, neovisan o Bogu, ili „bezakonik“. Jasno

je, dakle, da je sav svjetski sustav obilježen s ovo troje: bezakonjem, mržnjom i nasiljem.

Nasuprot ovome svijetu grijeha, Bog ukazuje na sasvim novi svijet – dolazeći svijet – u kojemu je središte Krist i, budući da poprima obilježja od Krista, obilježen je pravdom, ljubavlju i predavanjem samoga sebe. Da bismo ušli u Božji novi svijet blagoslova, moramo poznavati Krista koji je od početka. Zato apostol tako često ističe „ono što je bilo od početka“ (1;1; 2,7.13.14). Ovaj izraz, karakterističan za spise apostola Ivana, ukazuje na to da je od trenutka Kristova dolaska na ovu pozornicu nastao sasvim nov početak. Od tada čitav sustav svijeta počinje prolaziti, a na vidiku se pojavljuje ono što ostaje: „Svijet prolazi i požuda njegova, ali onaj tko čini volju Božju ostaje zauvijek“ (1 Iv 2,17). Krist je središte Božjeg ogromnog svijeta blagoslova. On je Riječ života, Onaj koji je savršeno očitovao Boga. Promatramo Krista i vidimo da je Bog svjetlo i da je Bog ljubav. Štoviše, Krist ne donosi samo Boga na svjetlo, nego vjernika osposobljuje za to svjetlo svojom krvlju koja čisti od svakoga grijeha.

Ako je Krist središte Božjeg novog svijeta blagoslova, sve u tome svijetu mora ovisiti o Njemu. Postoje različiti krugovi blagoslova, ali On je središte svega: najprije kršćanskoga kruga; zatim će Izrael biti obnovljen i blagoslovljen; naposljetku će poganski narodi ući u blagoslov tisućgodišnjeg kraljevstva. Tajna blagoslova za svaki krug bit će u tome da su svi izliječeni od bezakonja tako što su dovedeni u ovisnost o Kristu.

Nakon što je predočio Krista od početka kao veliko središte novog Božjeg svemira, apostol pokazuje kako je

Bog djelovao prema vjernicima da ih uvede u blagoslov. Po suverenoj milosti *rođeni smo* od Boga, dovedeni smo u *odnos s Bogom, ljubljeni* smo ljubavlju koja je svojstvena tom odnosu i, naposljetku, pojavit ćemo se u *sličnosti* Kristu. Do tada ćemo, budući da ostajemo u Kristu, biti obilježeni pravdom, ljubavlju i žrtvovanjem samih sebe, što se u najuzvišenijem obliku izražava u polaganju naših života za našu braću.

c) Provođenje ljubavi u djelo i učinci toga (rd. 17-23)

(Rd. 17.18). Apostol ovaj odjeljak svoje poslanice zaključuje praktičnom primjenom istina o kojima je govorio. Budući da imamo tijelo (grešnu narav) u sebi, skloni smo tvrditi da ljubimo, to jest ljubiti riječju i jezikom. No naša djela pokazat će jesu li naše riječi istinite. Ako vidimo brata u potrebi pa odbijemo pomoći mu, premda je u našoj moći da to učinimo, bit će očigledno da je naše ispovijedanje ljubavi isprazno.

(Rd. 19-21). Hodimo li u ljubavi, bit ćemo slobodni i sretni u svojem ophođenju s Bogom. Dijete koje je svjesno da se ne pokorava željama svoga oca ne može biti sretno u očevoj prisutnosti. Ako nas osuđuje naša savjest, znamo da Bog zna sve. On savršeno zna što opterećuje našu savjest i sve dok to zlo ne bude priznato i osuđeno pred Bogom ne možemo uživati zajedništvo

s Njim, niti možemo imati pouzdanje u pristupanju Njemu.

Ovdje nije riječ o vječnom oprostenu ili spasenu, jer apostol piše onima kojima jest oprošteno i koji su u odnosu kao djeca. Riječ je o sposobnosti hodanja u sretnoj slobodi s Bogom kao djeca. Da bismo imali to pouzdanje, moramo hoditi tako da nas naše srce ne osuđuje zbog toga što smo zatajili u pogledu praktične ljubavi.

(Rd. 22.23). Hodanje u sretnom pouzdanju da činimo ono što je ispravno u Njegovim očima dat će nam veliku slobodu u pristupanju Ocu u molitvi. Držeći njegove zapovijedi iskat ćemo sukladno Božjoj volji i moći ćemo računati s odgovorom na svoje molitve. Bilo da je riječ o vodstvu na našem putu ili o snazi potrebnoj da nadvladamo neku zamku, ili o potpori milosti u nekoj kušnji, tražit ćemo i primit ćemo od Onoga čija je snaga jednako velika kao i njegova ljubav i čije je uho uvijek otvoreno za vapaj njegove djece.

Njegove zapovijedi mogu se sažeti u vjeru u njegova Sina, Isusa Krista, i ljubav jednoga prema drugome. U duhu tih zapovijedi je apostol Pavao mogao zahvaljivati za svete u Kolosside s pouzdanjem moliti za njih, rekavši: „Jer smo čuli za vašu vjeru u Kristu Isusu i za ljubav koju imate prema svima svetima“ (Kol 1,4).

*Hamilton Smith
(nastavlja se)*

Je li bog neke ljude predodredio za propast?

Dragi prijatelji,

Malo ste se zburnili zbog toga što vam je netko rekao da, budući da ne znate jeste li izabrani, dok ste na Zemlji ne možete znati jeste li ili niste spašeni.

Mogli ste mu odgovoriti sasvim jednostavno na temelju Biblije. Božja riječ govori: „... da tko god vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni“ (Iv 3,16). Ako Bog govori istinu, onda možemo biti sasvim sigurni da smo spašeni. Ta nitko neće nijekati to da Božja riječ govori istinu.

Jednom sam nekoga tko je isto tako govorio pitao misli li on da je apostol Pavao bio kod Boga i čitao knjigu Njegovih nauma. Odgovorio je da, naravno, ne misli tako. Onda sam ga upitao: „Pa kako je onda Solunjanima mogao napisati: ‘Znajući, od Boga ljubljena braćo, vaš izbor’ (1 Sol 1,4)? I kako je u svim svojim poslanicama one kojima je pisao mogao nazivati ‘svetima’?“ Nije znao što odgovoriti, ali idućeg dana mi je prišao i rekao: „Sada i ja znam da sam spašen.“

Božja riječ, zapravo, vrlo jasno govori o izabranju. Koje Božje dijete još uvijek nije s poštovanjem pročitao odjeljke kao što su Efežanima 1,4-5, Rimljanima 8,29-30, 1. Petrova 1,2 itd., te nakon toga štovalo Boga za takvu milost?

PREDODREĐENJE (PREDESTINACIJA)

Čovjek, nažalost, nije ostao pri onome što je napisano u Božjoj riječi, nego je dopustio svome razumu da ide dalje od toga, kako bi došao do nekih, tobože, logičkih zaključaka. Ishod je bilo to da je izmislio neke izraze koji su protivni Božjoj riječi i koji, zapravo, obeščašćuju Njegovo ime. Nauk o predestinaciji *svih* ljudi karikatura je slavnog prikaza koji nam Božja riječ daje o izabranju.

Nauk o predestinaciji tvrdi da je Bog neke izabrao za vječno spasenje, a druge pak je, govore promicatelji toga nauka pozivajući se na Rimljanima 9,8-23, odredio za to da budu odbačeni. Trebali bismo, dakle, još jedanput pažljivo pročitati taj odjeljak.

MILOST NIJE SAMO ZA ŽIDOVE

U prvih osam poglavlja poslanice Rimljanima opisano nam je stanje čovjeka i Božji odgovor na to. Čovjek je, naime, beznadno izgubljen: „Jer nema razlike: jer svi su sagriješili i ne dosižu slavu Božju, a opravdat će se besplatno njegovom milošću“ (Rim 3,22-24). Ako pak će se svi spasiti jedino na temelju milosti, onda milost nije ograničena samo na Židove. Milost je, dakle, i za poganske narode, za nežidove.

No to Židovi nisu htjeli. Oni su imali povlašten položaj i željeli su ga zadržati. Zbog toga su uvijek iskazivali veliko neprijateljstvo kad god bi se to isto Evanđelje propovijedalo i poganim (vidi, primjerice, Djela 13,45-50; 15,1; 17,5 i 28,25-29).

U Rimljanima 9-11 apostol obrađuje sljedeće pitanje: i Židovi i pogani u istom su položaju u pogledu Evanđelja; pa ipak su Židovi bili navikli na to da zauzimaju osobit položaj pred Bogom. Kako se ta dva položaja mogu pomiriti?

ABRAHAMOVI POTOMCI

Prvo na što su se Židovi pozivali bilo je to da su Abrahamovi potomci. „U redu,“ veli apostol, „ali onda morate priznati i Jišmaela, jer je i on bio Abrahamov sin.“ Ako bi netko prigovorio da je Jišmaelova majka bila samo ropkinja, onda uzmimo Ezava. Jakov i Ezav imali su istog oca i istu majku. Bili su blizanci. No Ezav ipak nije postao otac Božjeg naroda, premda je bio stariji od Jakova; ali ne zato što je Jakov bio bolji. Prije njihovog rođenja Bog je već bio objavio da će stariji služiti mlađemu.

Židovi, dakle, taj povlašten položaj nisu imali na temelju bilo kakvog prava, nego na temelju Božje suverenosti. Ako bi se htjeli pozivati na bilo kakva prava, morali bi i Arape priznati kao Božji narod, a to oni nikada ne bi učinili. No ako su oni bili Božji narod samo na temelju Božjeg suverenog postupanja, nije li Bog onda imao pravo proširiti blagoslov i na druge?

Vidimo, dakle, da tu nije riječ o izabranju ili odbacivanju za vječnost, nego da je tu isključivo riječ o povlaštenom položaju na Zemlji.

JAKOVA SAM LJUBIO, A EZAVA SAM MRZIO

Te riječi iz Rimljanima 9,13 koriste se više negoli bilo što drugo kao temelj nauka o odbacivanju. Oni koji to čine pobrkali su 12. i 13. redak. Bog je doista bio rekao to što stoji u 12. retku, i to dok djeca još nisu bila rođena, ali ne prije utemeljenja svijeta, kao što je to za nas rečeno u Efežanima 1,4. Tu je riječ o položaju na Zemlji i Bog je to rekao nedugo prije njihova rođenja (red. 11). No redak 13 je navod iz prvoga poglavlja Malahijine knjige. Bog je to rekao otprilike tisuću i četristo godina nakon Jakovljeva i Ezavova života, kada je znao kakvim su životom živjeli oni i njihovi potomci. U Hebrejima 12,16-17 Ezav je nazvan bludnikom i bezbožnikom koji je za jedno jelo prodao svoje pravo prvorodstva i koji nije našao mjesta pokajanju. Je li, onda, ikakvo čudo što Bog za takvog čovjeka veli da ga je mrzio? „Ti mrziš sve one koji čine nepravdu“ (Ps 5,5).

Zatim dolazimo do petnaestoga retka našega poglavlja: „Smilovat ću se onome kome se hoću smilovati i sažaliti se nad onime nad kime se hoću sažaliti“. To je navod iz Izlaska 33,19. Narod je bio načinio zlatno tele i odbacio je Jahvu (Izl 32,4). Zaslužili su osudu (Izl 32,10), ali je Mojsije posredovao za njih. Nato je Bog pokazao svoju milost i još jedanput pošteđio narod. Stoga su te riječi dokaz da si Bog zadržava pravo iskazati milost čak i onda kada se zasluži osuda. Izrael je, dakle, bio Božji narod na temelju milosti. Pa kako bi, onda, te riječi mogle poslužiti kao potpora nauku o odbacivanju?

Petnaesti redak utvrđuje načelo milosti. Svi su bili pod osudom, a izlaz je jedino u Božjem smilovanju. Što bi čo-

vjeku koristilo ako od danas pa na dalje ne bi više griješio – naravno, pod pretpostavkom da bi to mogao! Još uvijek bi morao biti suđen za grijeha počinjene do danas.

BOG OTVRDNJUJE NEKE LJUDE

Sedamnaesti redak je navod iz Izlaska 9,16. Bog veli faraonu da će otvrdnuti njegovo srce, kako bi na njemu iskazao svu svoju moć. No najprije moramo pročitati što je prethodilo tome. U Izlasku 5,2 faraon veli: „Tko je GOSPODIN da bih se ja morao pokoriti njegovu glasu i pustiti Izraela da ode? Ja GOSPODINA ne poznajem niti ću pustiti Izraela da ode.“ Zatim je povećao posao koji se zahtijevao od naroda (5,7). Unatoč svih znamenja i osuda koje je Bog bio poslao, on nije htio poslušati Jahvinu volju. Tada je Bog rekao: „Sada ću tako otvrdnuti tvoje srce da će sva težina moje osude pasti na tebe.“

Točno je da je Gospodin unaprijed bio rekao da će to učiniti (Izl 4,21), jer je unaprijed znao da faraon neće poslušati. On je poznao faraonovo srce (3,19). No tek nakon što je opetovano govorio faraonu i poslao velika znamenja i pošasti, na što je faraon više puta rekao da će pustiti narod ali je svaki put prekršio svoje obećanje, tek tada je Gospodin otvrdnuo njegovo srce (Izl 9,12). I tek tada mu je rekao te riječi.

Ozbiljna je istina da Bog ponekad otvrdnjuje srca. Tako je učinio faraonu, a ponekad to čini i sada. Neposredno nakon uzeća crkve učinit će to svima koji su čuli Evanđelje a nisu ga prihvatili (2 Sol 2,11). No Bog to nikada ne čini prije negoli ljudima pruži prigodu da se obrate (Job 33,14-30). To je

potpuno različito od onoga što govori nauk o odbacivanju.

BOG JE SUVEREN U SVOJIM POSTUPANJIMA

U Rimljanima 9,19-21 govori se o ovom temeljnom pitanju: Zar Bog nema pravo činiti sa svojim stvorenjima ono što On hoće? Ako bi Bog htio učiniti nekoga posudom za čast, a drugoga posudom za sramotu, nema li On pravo učiniti tako? Može li stvorenje pozivati Stvoritelja na odgovornost? Bog, kao Stvoritelj, ima pravo činiti sa svojim stvorenjima ono što On hoće. On ima pravo jednoga pomilovati, a drugoga odrediti za vječnu propast. No Bog nikada nije svoje pravo koristio za ovo drugo. Bog je svjetlo i ljubav te nikada ne postupa suprotno onome što On jest.

Upravo o tome govori dvadeset i prvi redak, koji se poziva na Jeremiju 18. Tamo Bog ukazuje na svoje pravo da s Izraelom čini ono što On hoće. Lončar je načinio posudu od gline, ali je, kada se ona izobličila, od iste gline načinio drugu. „Tada mi dođe riječ GOSPODINOVA rekavši: O dome Izraelov, ne mogu li učiniti s vama kao ovaj lončar? govori GOSPODIN. Evo, kao što je glina u lončarevoj ruci, tako ste u mojoj ruci vi, dome Izraelov“ (Jer 18,5-6).

No kako je Bog, zapravo, upotrijebio to svoje pravo? „Ako se u trenutku kada bih o nekom narodu, ili o nekom kraljevstvu, rekao da ću ga istrijebiti, i oboriti, i uništiti, taj narod protiv kojega sam to izrekao odvratiti od svoje zloće, ja ću se pokajati za zlo koje sam im namislio učiniti. A ako bi u trenutku kada bih o nekom narodu, ili o nekom kraljevstvu, rekao da ću ga izgraditi i posaditi, oni činili zlo u mojim

očima, ne pokoravajući se mome glasu, tada ću se ja pokajati zbog dobra za koje sam rekao da ću ih njime povlastiti“ (Jer 18,7-10).

Ako se netko pokaje i odvratiti od svoje zloće, Bog se kaje zbog osude koju je namislio izvršiti te mu iskazuje milost. Eto, u tu se svrhu Bog služi svojom suverenom suću!

POSUDE GNJEVA PRIKLADNE ZA PROPAST

Isto to potvrđeno je i u Rimljanima 9,22 i 23, premda se taj odjeljak često navodi kao snažan dokaz u prilog nauku o odbacivanju neizabranih. Zapravo je on snažan dokaz protiv tog nauka.

Dvadeset i drugi redak govori o posudama gnjeva prikladnima za propast. Tko ih je učinio prikladnim? To ovdje nije rečeno. No iz konteksta je sasvim jasno da to nije učinio Bog. Ta kako bi se moglo reći da ih je Bog podnosio s mnogo strpljivosti ako ih je On sâm učinio prikladnima za propast? Uočite, također, razliku između ovoga i dvadeset i trećega retka, gdje veli da je On unaprijed pripremio posude milosrđa. Jasno je da su oni sami sebe učinili prikladnima za propast. „Tvrđokornošću svojom i nepokajana srca gomilaš na sebe gnjev za dan gnjeva i objavljenja pravednoga Božjeg suda“ (Rim 2,5).

BOŽJA RIJEČ NE POZNAJE PRE-DODREĐENOST ZA PROPAST

Ne, u Pismu nema ni jednog jedinog dokaza za to da je Bog bilo koga pre-

dodredio za propast ili, drugim riječima, da je Njegova namjera da neki ljudi budu zauvijek izgubljeni. To bi, naime, bilo potpuno suprotno onome što je Bog u svojoj Riječi objavio o sebi.

On je naš Bog Spasitelj, koji želi da se spase svi ljudi, i koji je dao Svoga Sina, Krista Isusa, „kao otkupninu za sve“ (1 Tim 2,4.6), tako da svi mogu imati udjela u Njegovom otkupljenju. Bi li, onda, On mogao uzeti dio od ovih „svih“ i odrediti da oni neće imati udio u tome nego će biti zauvijek izgubljeni? Mogli bismo navesti još mnogo takvih odjeljaka. Podsjetimo se samo, primjerice, na Iv 3,16; Rim 3,22; 1 Iv 2,2 itd.

No, Bogu hvala, postoji izabranje kojim je jedan grešnik određen za vječnu slavu. Ali Božja riječ nigdje ne govori o izabranju za propast. Naprotiv, Božja riječ veli: „I tko god hoće, neka zagrabi vodu života besplatno“ (Otk 22,17), i da „naš Bog Spasitelj hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine“ (1 Tim 2,4).

Ako pak ne možemo uskladiti to dvoje – izabranje nekih za život i poziv svima neka dođu, tada su riječi zapisane u Izaiji 55,9 upravo za nas: „Moje misli više su od vaših misli.“ Koji bi se čovjek usudio misliti da je njegov um sposoban razumjeti i prosuditi Božju mudrost i Božje putove? Čovjek vjere pak zajedno s Abrahamom može reći: „Neće li Sudac sve zemlje postupiti pravo?“ (Post 18,25).

S toplim pozdravima, vaš brat u Gospodinu Isusu

H. L. Heijkoop

Petar hoda po vodi

Matej 14,25-31

Nije teško u Petru prepoznati sliku Božje Zajednice ili kršćanina pojedinca. Na Gospodinovu zapovijed napustio je čamac. Time je napustio sve uza što srce tako rado prijanja i hodao je po olujnom moru. Tim putem možemo ići samo ako svoje oči vjere usredotočimo na Isusa Krista. Onog trena kada svoj pogled odvratimo od Njega, počet ćemo tonuti.

Tu nije u pitanju naše spasenje. Svaki koji je otkupljen sigurno će stići na obalu. Tu nema dvojbe. No ovdje je riječ o našem životu u svijetu. Pozvani smo napustiti ovaj svijet i sve ono u što se uzda naravan čovjek. Kada napustimo zemaljske i ljudske izvore pomoći, s Gospodinom Isusom možemo živjeti iznad snage i utjecaja onoga što je vidljivo i prolazno. To je uzvišen poziv kršćanina pojedinca i Božje Zajednice.

Petar je imao snažnu želju da bude kod svojega Gospodina, ma koliko ga to stajalo. Zato je rekao: „Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi.“ Odlučujuće je bilo: „Ako si ti ...“ Da to nije bio Gospodin, Petar bi bio učinio najveću pogrešku. No budući da je to doista bio Isus Krist, Petar je učinio ono najbolje što je mogao kada je napustio zemaljska i ljudska sredstva pomoći te pošao k svome Gospodinu kako bi uživao prekrasan blagoslov zajedništva s Njim.

Gospodin nije došao *k Petru u čamac* – koliko god bi to bilo blagoslovljeno i dragocjeno. Naprotiv, Petar je hodaju-

ći *po vodi* išao *k Isusu*. Jedno je iskustvo kako Gospodin dolazi u naše okolnosti, izgoni naš strah i umiruje naša srca. No za nas je nešto posve drugo izaći iz čamca naravnih sredstava pomoći te vjerom hoditi iznad okolnosti, kako bismo bili kod Isusa Krista.

Ne želimo podcijeniti veličinu milosti koja se nalazi u riječima: „Ohrabrite se, *ja sam*; ne bojte se.“ Petar bi taj blagoslov bio uživao čak i da nika da nije napustio čamac. I mi smo, zapravo, skloni ostati kod činjenice da je Gospodin sa svojom utjehom s nama u našoj svakodnevicu. No tako smo u opasnosti da prionemo uz okolnosti, namjesto da težimo za dubljim odnosom s Kristom. Tako trpimo velik gubitak.

Riječ „Dođi!“ dala je Petru pravo da izađe iz čamca kako bi išao k Isusu. Kristova riječ dala mu je punomoć da se smije uputiti na taj put po vodi. Kristova prisutnost, u koju se uvjerio, dala mu je snagu da krene tim putem. Hodati po vodi bilo je neuobičajeno i nadnaravno. No vjera je, zajedno s Isusom Kristom, mogla ići putem kojim je išao On sâm. Tako je razmišljao Petar. Zato je izašao iz čamca, hodao po vodi i došao k Njemu.

U tome prepoznajemo jasan prikaz istinskoga kršćaninova puta. Gospodinova riječ daje nam pravo da idemo tim putem vjere. Snagu za hodanje tim putem dobivamo ako svoje oči usmjerimo na Njega. To nije pitanje je li nešto ispravno ili pogrešno. Pitanje gla-

si drugačije: Je li čvrsta namjera naših srdaca da budemo što je moguće bliže Gospodinu Isusu? Želimo li uživati dublje, potpunije zajedništvo s Njim? Možemo li napustiti sve uza što prija nja ljudska narav i potpuno se osloniti na Krista? On nas u svojoj beskrajnoj ljubavi doziva k sebi. On veli: „Dođi!“ Zašto oklijevamo?

Netko može prigovoriti da je Petar počeo tonuti na tome putu te da bi zbog toga bilo sigurnije i mudrije ostati u čamcu. Točno je da je Petar počeo tonuti, no što je bio razlog tome? „Ali kada spazi žestoki vjetar, uplaši se pa poče tonuti; i povika: Gospodine, spasi me!“ Njegova pogreška nije bila u tome što je napustio čamac. Siroti Petar načinio je jednu drugu pogrešku: gledao je u vjetar i valove, namjesto u svojega Gospodina. Uputio se na put kojim se može ići samo vjerom – put na kojemu nije imao ništa ako nije imao Isusa Krista. Nije imao čamac, nikakvu gredu, nikakvu dasku za koju bi se uhvatio. Ukratko: ili Krist, ili ništa! Samo pogled vjere na Gospodina mogao je održati Petra na tome putu.

Petar je zakazao. Je li to dokaz da je bio u krivu kada je poslušao Gospodinov poziv? Je li ga Gospodin prekorio zbog toga što je napustio čamac? Nije! On je znao kako je slab bio njegov učenik. Stoga čitamo: „I odmah pruži Isus ruku, prihvati ga i reče mu: Malovjerni, zašto si posumnjao?“ Nije mu rekao: „Nasrtljivče jedan, zašto si napustio čamac?!“ Ne, on ga je upitao: „Zašto si posumnjao?“ Gdje je bio Petar kada je čuo taj blag prijekor? U naručju svojega Gospodina! Kakva li mjesta! Kakva li iskustva! Zar se nije isplatilo napustiti čamac da bi se uživao takav blagoslov? Premda je Petar počeo tonuti na tom uzvišenom putu, to iskustvo dovelo ga je samo do još dublje svjesnosti vlastite slabosti i mišlosti njegovoga Gospodina.

Gospodin Isus i nas poziva: „Dođi!“ Poslušajmo i izađimo k Njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu. On nas želi imati u svojoj blizini, kako bismo hodili s njim i oslanjali se na njega. Nemojmo gledati na okolnosti, nego samo i uvijek u Njega.

Charles Henry Manckintosh

Grijev i milost

Grijev

„Svi su sagriješili, i ne dosižu slavu Božju.“
Rimljanima 3,23

*Oče! Tvoja suverena ljubav je tražila
Robove grijeha, što odoše daleko od tebe;
Djelo koje je izvršio tvoj vlastiti Sin
Dovelo nas je natrag – u miru i slobodne!*

Bogu je jedan jedini grijeh strašniji negoli nama tisuću grijeha – štoviše, negoli su nama strašni svi grijesi svijeta.

Grijev je, u načelu, postupanje po neovisnoj volji.

Bog ne može preći preko ničega; On može sve oprostiti, i očistiti od svega, ali ne može preći preko ničega.

Krist je ljubav; što sam veći grešnik to više ga trebam.

Kada bi svi grijesi koji su do sada bili počinjeni u svijetu bili sakupljeni i pripisani tebi, i kada bi bili tvoja vlastita djela, to te ne bi trebalo spriječiti u tome da vjeruješ u Krista i po Njemu dođeš Bogu.

Promotri stvarno čovjekovo stanje, koje se tako jasno očituje u tome što se radije pouzdaje u čovjeka negoli u Boga. Ako neki prijatelj, primjerice, zatraži od njega da učini nešto, a savjest mu govori da Bog mrzi to što taj čovjek želi od njega, on će radije sagriješiti protiv Boga negoli ne izaći u susret svome prijatelju.

Grijev i religioznost idu ruku pod ruku ... Bliskost s onime što je božansko vrlo je opasna kad nema snage pobožnosti.

Ako naša srca ... ne osjećaju grijeh, Krist ga je osjećao kada je pio čašu i nosio grijeh za nas. Ako srce ne osjeća težinu grijeha, naravno ne u istoj mjeri u kojoj ju je osjećao Isus, nego barem u nekoj mjeri – ako nam je, ma koliko bio slab, osjećaj grijeha nepoznat – uopće nismo upoznali Isusovu misao.

Adam je sagriješio i napustio Boga jer je više mislio na ono što mu je nudio Sotona; mislio je da mu je davao bolji prijatelj negoli Bog; no sve otada mora spoznavati, i to na vlastitu štetu, da je davao bio lažljivac; da on nikada nije imao moć

dati mu ono što je obećao, i da se, nasjevši na đavlov mamac, upecao na njegovu udicu – te da je „plaća za grijeh smrt“.

Na križu je visio blagoslovljen Čovjek, bez mrlje, pa ipak napušten od Boga. Kakve li činjenice pred svijetom! Ne treba se čuditi što se tada kada je vjeran i istinit Svjedok vapio svome Bogu i nije bio uslišan pomračilo sunce – središnji i najsjajniji svjedok Božje slave u prirodi. Napušten od Boga! Što to znači? Kakav udio imam ja u križu? Samo jedan: moje grijehe ... Taj jedinstven čas, tako veličanstven i toliko različit od svih prije i poslije njega, nadilazi svako razmišljanje.

Krist je ... radije umro negoli da dopusti grijehu da opstoji pred Bogom.

Čim milost djeluje u srcu, ona proizvodi svjesnost grijeha; no Kristova ljubav istodobno dotiče savjest i još više produbljuje svjesnost grijeha. Tako svjesnost grijeha postaje dublja, ali zato što je dublja i svjesnost Kristove ljubavi.

Milost

„Bog svake milosti.“

1. Petrova 5,10

*Smireno počivamo u milosti
Što odozgor teče,
U saznanju da ćemo vidjeti lice
Onoga koji nam objavi ljubav svoju!*

Oh, kada će ljudsko srce, barem u mislima, dosegnuti do visine Božje milosti i strpljivosti?

Velikodušno prihvaćanje grešnika u Kristu treba pripisati ljubavi koja je u Bogu, a ne ičemu što bi u grešniku bilo vrijedno ljubavi.

Ono što naravan čovjek shvaća kao milosrđe nije ... to da Bog putem prolivene Isusove krvi briše grijeh, nego to da On ravnodušno prelazi preko grijeha. No to nije milost.

U „dalekoj zemlji“ ništa se ne *daje*, čak ni otpadci. Sotona sve *prodaje*, i to skupo – po cijenu naših duša. Sve moraš kupiti. Načelo svijeta je „ništa za ništa“. Želiš li naći davatelja? Tada moraš doći Bogu!

Milost nema ograničenja, nema granica. Kakvi god mi bili (a ne možemo biti gori negoli jesmo), Bog je, usprkos tome, prema nama Ljubav.

Njegova milost ... je sve više zadivljujuća ... a u Kristovom utjelovljenju tako se povezala sa svakom niti i potrebom naših srdaca da nas je dovela u položaj koji ne može poznavati nitko tko sâm nije u njemu. Pa ipak, onaj tko je u njemu nije ništa, iako je sjedinjen s Onim koji je sve – a biti ništa znači biti u blagoslovljenom položaju.

Zakon može mučiti savjest; ali milost dovodi do poniznosti.

„Dok smo još bili grešnici, Krist je umro za nas.“ U tome vidimo dvoje: da je grešnik bez snage i bez bogatstva. Poput bijednog rasipnog sina potrošio je sve što je imao i sada dolazi k sebi te se želi vratiti; ali, sa sobom nema ništa za donijeti. Poput mornara koji je doživio brodolom, sve što je imao predano je bijesnom valovlju i izgubljeno; a on sâm je, nakon borbe s mračnim valovima, izmučen i bijedan bačen na obalu te je ostao bez ičega! No, neka je hvaljen Bog, ako smo dospjeli do obale Bog je tamo, i to za nas ... i znamo da nikada više nećemo biti ponovno izbačeni te da sada smijemo imati pravo na sve što Bog može dati. „On koji vlastitog Sina nije poštedio, nego ga predao za sve nas, kako nam onda neće s njime sve darovati?“

Do svjesnosti o neizmjernosti grijeha dolazim putem neizmjernosti milosti koja se suočila s njim.

„Da u vjekovima koji dolaze pokaže preobilno bogatstvo svoje milosti u svojoj dobroti prema nama po Kristu Isusu.“ Tako će anđeli i vrhovništva i vlasti u nebeskim predjelima naučiti značenje „preobilnog bogatstva njegove milosti“. Vidjet će jadnog razbojnika, i ženu iz grada koja je bila grešnica; a vidjet će i nas, na istome mjestu i u istoj slavi kao i Sina Božjega!

*Bog će ti u pustinji pokazati
Kakav On doista jest;
Strpljiv, milostiv, snažan, svet.
Ondje će Njegova milost obilovati!*

Riječi „dobro si učinio, dobri i vjerni slugo“ ugodno zvuče u ušima, a naročito u ušima onoga tko zna da i jedno i drugo možemo biti samo po Njegovoj milosti.

*J. N. Darby
(Iz knjige “Pilgrims Portions”)*

Biblijske slike i simboli

Žena, žensko

U Bibliji žena često služi kao prikaz podređenog položaja čovjeka kao Božjeg stvorenja. Kada je muškarcu nazireju u Brojevima 6,5 zapovjedbena neka ne šiša kosu (poput žene), to je značilo da je zauzeo položaj potpune podložnosti pod Božjom voljom. Kada se Gospodin Isus kao čovjek rodio od žene (Gal 4,4), time je izraženo da se On po položaju (ne i u djelovanju, jer On je bio bezgrešan) u potpunosti poistovjetio s čovjekom. Došao je u obličju tijela grijeha, ali i radi grijeha, to jest da ukloni grijeh (Rim 8,3). Premda je On bio vječan Sin Božji, kao dijete je bio podložan i svojim roditeljima te je postao poslušan do smrti na križu, jer je želio samo jedno: vršiti volju onoga koji ga je poslao i dovršiti njegovo djelo (Iv 4,34; Fil 2,6-8).

Muškarac, muško

Osim što označuje „muško biće“, koje je različito od žene, muškarac je često slikovit prikaz snage kojom se ostvaruje položaj dodijeljen od Boga. Tako je, primjerice, kod žrtve paljenice i kod žrtve za grijeh nekoga glavara u Izraelu bila propisana muška životinja (Lev 1,3.10; 4,23), kod žrtve za grijeh nekoga iz naroda ženska životinja (Lev 4,28), dok je kod pomirbene žrtve bilo dopušteno oboje (Lev 3,1.6). U NZ-u smo pozvani: „Bdijte, stojte čvrsto u vjeri, muževno se ponašajte, jaki budite“ (1 Kor 16,13). Tu je muškarac prikazan kao slika snage i odlučnosti. Muškarac je, sukladno poretku u stvaranju, glava ženi, jer je on „Božja slika i slava“ (1 Kor 11,3.7; Ef 5,23). Protiv miješanja od Boga određenog položaja muškarca i žene upozoreno je već u SZ-u: „Žena neka ne nosi ono što pripada muškarcu, a muškarac neka se ne odijeva u žensku odjeću: jer gadost su Gospodinu, Bogu tvomeu, svi koji tako čine“ (Pnz 22,5).

*Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)*